

Lát sau thì Hà Thiên hộ phu nhân ngồi trên cỗ đại kiệu bốn người khiêng, gia nhân a hoàn ngồi hàng chục kiệu nhỏ đi theo. Đoàn kiệu tiến vào sân, Hà Thiên hộ phu nhân xuống kiệu. Trong này dàn nhạc thổi lên chào mừng. Nguyệt nương và đám tiểu nương bước ra nghênh tiếp vào thượng phòng. Hà Thiên hộ phu nhân xin mời Tây Môn Khánh vào để bái kiến. Bái kiến xong, Tây Môn Khánh vào hoa viên. Nguyệt nương mời khách ra đại sảnh nhập tiệc. Mọi người phân ngôi thứ mà ngồi.

Bữa tiệc bắt đầu. Đoàn hát diễn tích "Tiểu Thiên Hương bán dạ triều nguyên". Sau đó bốn ca nữ đàn hát.

Trong khi đó, tại nhà khách trong hoa viên, Tây Môn Khánh cùng anh vợ và bạn bè nhập tiệc, có ba ca công đàn hát.

Tối tối, tiệc lại được dọn ra. Gia nhân đốt đèn hoa khắp nơi.

Tại nhà khách trong hoa viên, mọi người tiếp tục ăn uống thì Tây Môn Khánh ngủ gà ngủ gật. Bá Tước cười hỏi:

- Bộ hôm nay đại ca không vui hay sao mà buồn ngủ vậy?

Tây Môn Khánh đáp:

- Cả đêm hôm qua không hiểu sao mất ngủ nên hôm nay buồn ngủ quá.

Lát sau thì đám ca công vào đàn hát trên đại sảnh, bốn ca nữ vào đàn hát trong nhà khách hoa viên. Bá Tước bảo Ái Nguyệt và Hồng Tứ đàn hát, còn Quế Thư và Ngân Thư chèo rượu.

Tiệc đang vui thì Đại An vào ghé tai chủ nói nhỏ:

- Lâm thái thái và Hà phu nhân ra về.

Tây Môn Khánh bèn bước ra lên nhìn hai người đó lên kiệu. Hà phu nhân đã thay áo đại hồng kim tuyến. Lâm thái thái thì thay áo đoạn bạch, đeo kiềng vàng vòng ngọc.

Nguyệt nương và đám tiểu thiếp tiễn ra tới cổng mới quay vào...

HỎI 80

ĐỨA CON TRAI KHÔNG BIẾT MẶT CHA

Sau khi nhìn lên Lâm thái thái và Hà phu nhân, Tây Môn Khánh trở lại nhà khách hoa viên, uống rượu nghe hát cùng Ngô Đại cữu, Ứng Bá Tước và Thường Trĩ Tiết, Tạ Hy Đại.

Trên đại sảnh, đám khách đàn bà tiếp tục ăn uống một lúc nữa rồi ra sân xem Bôn Tứ đốt pháo bông, sau đó ra về.

Kính Tế sai khoản đãi đoàn hát ăn uống, sau đó thưởng hai lạng bạc rồi cho về, còn ba ca công thì trở vào nhà khách hoa viên, cùng bốn ca nữ thay nhau đàn hát. Bá Tước hỏi:

- Ngày mai là sinh nhật Hoa Đại cữu, chẳng hay đại ca đã cho đem lễ tới chưa?

Tây Môn Khánh đáp:

- Sáng sớm nay tôi đã sai đem tới rồi.

Đại An đứng sau nói:

- Hồi trưa Hoa Đại cữu cũng sai Lai Định tới đưa thiệp mời.

Bá Tước lại hỏi:

- Ngày mai đại ca có đi không để tôi tới cùng đi với.

Tây Môn Khánh đáp:

- Cũng chưa chắc, để ngày mai coi đã, nhị ca cứ đi trước đi.

Lát sau bốn ca nữ kéo nhau vào hậu phòng. Các ca công vẫn tiếp tục đàn hát, nhưng Tây Môn Khánh lại dựa vào ghế mà ngủ. Ngô Khải nói:

- Suốt mấy hôm nay dựng lo việc mệt nhọc, hôm nay cũng nên đi nghỉ sớm, để chúng tôi về...

Nói xong đứng dậy cáo từ, nhưng Tây Môn Khánh không chịu, nhất định giữ lại. Bữa tiệc kéo dài tới hết canh hai mới vãn.

Tây Môn Khánh thưởng cho ba ca công mỗi người hai chung rượu lớn và sáu tiền rồi cho về. Ba ca công lạy tạ. Tây Môn Khánh dặn:

- Ngày rằm này ta đãi tiệc các quan. Lý Minh nhớ gọi giùm ta mấy ca nữ, đừng có quên đấy.

Lý Minh hỏi:

- Lão gia định cho gọi ai?

Tây Môn Khánh bảo:

- Thì gọi mấy đứa ít tới đây như Tần Ngọc Chi, Phùng Kim Bảo chẳng hạn.

Lý Minh đáp:

- Thưa vâng, tôi hiểu rồi.

Nói xong lạy chào mà về. Tây Môn Khánh vào thượng phòng, Nguyệt nương nói:

- Hôm nay Lâm thái thái và Kinh phu nhân vui nhất. Kinh phu nhân cứ năm lần bảy lượt cảm tạ vợ chồng mình, nói là nhờ có lão gia mà Kinh đại nhân mới được thăng chức về vàng. Kinh phu nhân cũng cho biết là sang tháng thì Kinh đại nhân phải đi Hoài An coi việc vận lương. Còn Hà phu nhân thì uống rượu được lắm, lại có vẻ thích làm bạn với Ngũ nương nhà này.

Tây Môn Khánh gật đầu vui vẻ.

Tối hôm đó Tây Môn Khánh ngủ tại thượng phòng.

Trời vừa sáng, Nguyệt nương đánh thức chồng dậy mà bảo:

- Hồi canh ba đêm qua tôi nằm mơ. Không biết có phải vì hôm qua Lâm thái thái lúc mới tới mặc áo đại hồng hay không, mà tôi nằm mơ thấy chàng mở rương của Lục nương, lấy một cái áo đại hồng mặc cho tôi, nhưng lại bị Ngũ nương săn tới giật mất, rồi mặc vào mình. Tôi giận quá bảo: "Áo của muội muội đâu sao không lấy mà mặc, lại giật cái áo gia gia cho tôi?" Ngũ nương giận, xé ngay cái áo ra. Tôi tức qua la lên rồi mắng cho một trận ầm ỹ cả lên. Lúc tỉnh dậy hóa ra chỉ là một giấc mộng.

Tây Môn Khánh bảo:

- Không sao, để tôi bảo may cho nàng một cái áo đại hồng thật đẹp. Bởi vì mình ao ước cái gì thì hay nằm mơ thấy cái đó.

Lát sau trở dậy, Tây Môn Khánh thấy đầu nặng, lưng đau, nên lười, không muốn ra nha môn làm việc, chỉ chải đầu rửa mặt rồi lên thư phòng nằm dài, sai Vương Kinh đốt lư.

Ngọc Tiêu đem sữa và thuốc tới cho chủ uống rồi trở vào thượng phòng. Nguyệt nương lại sai Tiêu Ngọc đem cháo tới cho chồng ăn.

Tối trưa, đến giờ cơm mà không thấy chồng vào. Nguyệt nương không hiểu Tây Môn Khánh đi đâu, bèn đích thân tới thư phòng. Nguyên là Vương Kinh đem tới cho chủ một cái túi, rồi nói là chị mình mời Tây Môn Khánh tới nhà. Tây Môn Khánh mở cái túi ra, thấy một cái đai gấm thật đẹp, mặt trong là những sợi tơ ngũ sắc bện lại thành một giải đồng tâm kết, lại có một cái túi dùng để đựng bạc, ngoài thêu hai con uyên ương, đường thêu rất khéo. Tây Môn Khánh vui lắm, đang say mê ngắm nghía mấy tặng vật của Vương thị, thì Nguyệt nương thình lình bước vào, bảo:

- Chàng ở ngoài này mà tôi cứ tưởng chàng đi đâu, trong nhà cơm cháo dọn sẵn cả rồi, sao chàng không vào ăn? Chàng thấy trong người thế nào?

Tây Môn Khánh vội giấu mấy món đồ ra phía sau rồi đáp:

- Chẳng hiểu sao cứ thấy khó chịu trong người lưng thì đau lắm.

Nguyệt nương bảo:

- Đau thì phải uống thuốc chứ, chàng phải lo thuốc thang cho đầy đủ, đừng có lười mới được.

Nói xong dẫn chồng vào hậu phòng ăn cháo. Lát sau Nguyệt nương bảo chồng:

- Ngày xuân thì chàng cũng phải vui vẻ hoạt động lên một tí chứ. Hôm nay là sinh nhật của Hoa đại cữu đó, sao chàng không rủ Ứng nhị ca tới đây cùng đi cho vui?

Tây Môn Khánh bảo:

- Chắc là Ứng nhị ca đã đi trước rồi. Thôi, nàng lo rượu và

đồ ăn để tới tới của tiệm ở đường Sư Tử, gần chợ đèn, uống rượu trò chuyện với nhị cữu cho khuây khỏa vậy.

Nguyệt nương đáp:

- Chàng cứ đi đi, rồi tôi bảo chúng nó đem rượu thịt tới sau.

Tây Môn Khánh trở ra thư phòng, sai Đại An dắt ngựa ra, gọi Vương Kinh đi theo.

Tới chợ đèn, xe ngựa dập dìu, khách du xuân coi đèn tấp nập, khung cảnh thật tưng bừng nhộn nhịp. Tây Môn Khánh coi đèn một lúc rồi tới tiệm tơ lụa của mình ở cạnh đó. Vương Kinh vào báo, Ngô Nhị cữu và Bôn Tứ vội chạy ra vái chào nghênh tiếp. Tây Môn Khánh hỏi chuyện buôn bán rồi cùng hai người lên lầu. Lát sau Lai An và Cẩm Đồng đem hai quả đựng đầy đồ ăn tới, lại có cả một vò rượu đậu chế ở phương nam. Vợ và đứa con lớn của Lai Chiêu dọn tiệc trên lầu. Tây Môn Khánh cùng Ngô Nhị cữu và Bôn Tứ vừa ăn uống vừa nhìn ngắm khung cảnh chợ đèn nhộn nhịp bên dưới.

Lát sau Tây Môn Khánh ngầm sai Vương Kinh tới báo trước cho Vương thị biết. Vương thị nghe nói Tây Môn Khánh sắp tới, vội sửa soạn rượu thịt, dọn dẹp phòng ốc rồi trang điểm thật đẹp mà chờ.

Tây Môn Khánh bảo vợ chồng Lai Chiêu:

- Hôm nay Nhị cữu và Bôn Tứ ngủ luôn tại đây cho tiện, vợ chồng người nhớ lo cơm rượu đầy đủ.

Vợ chồng Lai Chiêu vâng dạ. Lát sau Tây Môn Khánh ngầm sai Cẩm Đồng đem một vò rượu tới nhà Vương thị trước, rồi cưỡi ngựa tới sau.

Vương thị chạy ra nghênh tiếp Tây Môn Khánh từ ngoài cổng, rồi mời vào nhà lạy bốn lạy. Tây Môn Khánh bảo:

- Cám ơn người đã cho ta quà tặng quá hậu. À mà ta cho mời mấy lần mà sao người không tới?

Vương thị đáp:

Thì gia gia thấy đỏ, nhà còn ai đâu, làm sao mà đi được. lại, không hiểu sao mấy hôm nay trong người tôi hơi khó chịu, chẳng muốn ăn uống gì, mà cũng chẳng muốn đi lại hoạt động gì cả.

Tây Môn Khánh bảo:

- Hay là người nhớ chồng?

Nói xong cười lớn. Vương thị nói:

- Tôi mà nhớ gì tới hần. Có điều là thấy lâu quá gia gia không tới, tôi vừa buồn vừa lo, vì biết đâu lòng dạ gia gia lại chẳng thuộc về người nào khác rồi.

Tây Môn Khánh cười:

- Làm gì có chuyện đó. Chẳng qua là ngày tư ngày tết, bận rộn liên miên mà thôi.

Vương thị hỏi:

- Hôm qua gia gia soạn tiệc đãi khách đàn bà phải không?

Tây Môn Khánh đáp:

- Thì Đại nương ăn tiệc tại các nhà nhiều rồi, ngày tết cũng phải có tiệc mời lại người ta chứ.

Vương thị lại hỏi:

- Đại nương mời những ai vậy?

Tây Môn Khánh đáp:

- Thì cũng mời phu nhân các quan đồng liêu của ta và một ít thân thích chứ còn ai.

Vương thị nói:

- Ăn tiệc thưởng dâng, mời đủ mọi người mà chẳng thấy gọi tôi một tiếng.

Tây Môn Khánh nói:

- Đến mười sáu này ta có tiệc mời vợ của các quản lý tới dự, chỉ sợ lúc đó nàng lại kiếm cố từ chối không tới thôi.

Vương thị nói:

- Nếu Đại nương có lòng thương mà cho một tấm thiệp thì tôi tới chứ sao không tới.

Đoạn nói tiếp:

- Hôm trước chẳng hiểu Thân Nhị Thư làm sao mà để cho Xuân Mai mắng cho, về đây khóc quá, tôi phải dỗ dành mãi. Sau đó gia gia lại phí tâm cho quà và hai lạng bạc, Thân Nhị Thư mới tạm khuây. Chẳng qua thì Xuân Mai nó nóng nảy quá, vượt mặt cũng phải nể mũi chứ.

Tây Môn Khánh bảo:

- Thôi, chấp con khốn đó làm gì, tính tình nó cứ ngang bướng như thế đấy. Nhưng mà nó bảo hát thì cứ hát, có phải là không xảy ra chuyện đáng tiếc không, cãi với nó làm gì.

Vương thị nói:

- Trời ơi, đâu có cái gì, Thân Nhị Thư nói lại với tôi là không có nói gì với Xuân Mai cả, tự nhiên Xuân Mai dùng dùng tới, chỉ ngay vào mặt Thân Nhị Thư mà chửi mắng thậm tệ, y như là thù hằn gì từ trước vậy. Thân Nhị Thư về đây với tôi khóc quá. Tôi giữ ở lại đây một đêm khuyên nhủ hết lời rồi sáng hôm sau mới cho về.

Đang nói chuyện thì Phùng lão ra lạy chào, Tây Môn Khánh thưởng cho lão ba tiền, rồi bảo:

- Từ khi Lục nương mất, chẳng thấy lão lui tới gì cả.

Vương thị đỡ lời:

- Chủ không còn thì đến với ai, lão cùng thường hay tới đây bầu bạn với tôi, nhờ vậy tôi cũng đỡ buồn.

Lát sau Vương thị dẫn Tây Môn Khánh vào phòng trong, đoạn hỏi:

- Gia gia đã dùng cơm chưa?

Tây Môn Khánh đáp:

- Hồi sáng ta đã ăn cháo rồi, vừa nãy lại ăn uống chút ít với Nhị cữu, cũng hơi no.

Vương thị vẫn sai a hoàn dọn bàn bày rượu, rót mời Tây Môn Khánh. Qua tuần rượu đầu, Vương thị nói:

- Mấy món tôi biếu gia gia đều là do chính tay tôi làm lấy, bao nhiêu công phu đấy, chẳng hiểu gia gia có thích không.

Tây Môn Khánh đáp:

- Đa tạ hậu tình của nàng.

Hai người kê vai ăn uống. Lát sau Tây Môn Khánh hơi say, lại thấy lưng đau hơn. Vương thị dẫn vào giường. Tây Môn Khánh lấy trong mình ra một viên thuốc, Vương thị hâm rượu nóng cho Tây Môn Khánh uống thuốc, rồi hai người quán quýt ruy hoan.

Mây mưa vừa dứt thì Vương Kinh chạy tới cửa phòng hốt hoảng nói:

- Nhà ai bên cạnh đây không hiểu sao tự nhiên phát hỏa, lửa đang cháy phừng phừng kia kìa.

Tây Môn Khánh nghe nói cháy nhà, hoảng lên mặc vội áo bước ra ngoài coi. Vương thị thì sợ xanh mặt, run lên cầm cập, không nói được gì. Tây Môn Khánh nhìn kỹ thì không phải cháy nhà, mà là nhà bên cạnh cúng Nguyên tiêu, rồi đốt vàng mã trong sân lửa ánh lên xung quanh, liền trở vào cười bảo:

- Cái gì mà nhát như thỏ vậy? Cháy nhà đâu mà cháy. Và lại cháy nhà cũ này thì ta làm cho cái nhà mới cho, việc gì mà lo, đổi cũ thay mới không mừng hay sao?

Vương thị bảo:

- Gia gia nói đổi cũ thay mới như vậy tức là tôi không thể bền lâu với gia gia được. Nhưng theo tôi thì cái cũ bao giờ cũng hơn.

Tây Môn Khánh không nói gì, chỉ lờm yêu Vương thị, rồi ngồi xuống tiếp tục uống rượu. Uống rượu xong, hai người uống trà. Tây Môn Khánh lấy ra một tấm thiệp đưa cho Vương thị mà bảo:

- Nàng cầm thiệp này ra tiệm vải lụa của ta, bảo Cam Quán lý chọn cho một bộ quần áo mà mặc. Nàng thích hàng gì, hoa gì thì bảo lấy thứ đó.

Vương thị lạy tạ. Tây Môn Khánh đứng dậy bước ra. Vương Kinh cầm đèn, Cẩm Đồng và Đại An dẫn ngựa tới. Lúc đó đã vào khoảng canh ba, mây trôi lã đãng, trăng sáng mờ lung, ngoài đường vắng ngắt, xa xa vài tiếng chó sủa vang lên trong bầu không khí tịch mịch của đêm xuân.

Chủ tớ đi tới Thạch Thung kiều, bỗng thấy một trận gió buốt thổi qua, rồi một bóng đen từ cầu đi tới, có vẻ muốn ngăn Tây Môn Khánh lại. Con ngựa thấy bóng đen thì tự nhiên kinh hãi định lồng lên. Tây Môn Khánh lạnh run cầm cập, lấy sức quát cho con ngựa một roi thật mạnh, con ngựa chồm tới phóng thẳng như bay. Ba đứa gia nhân chạy theo không kịp. Về tới cổng nhà, Tây Môn Khánh dừng ngựa lại một lúc, ba gia nhân

mới về tới. Vương Kinh cầm đèn soi đường. Tây Môn Khánh đau như gãy lưng ra, không đi nổi, Đại An và Cẩm Đồng phải dìu đi. Tây Môn Khánh vào phòng Kim Liên, tinh thần vẫn còn hơi hoảng hốt.

Kim Liên chưa ngủ, đang nằm trên giường nghĩ ngợi vẩn vơ, nghe gia nhân gọi cửa, vội trở dậy đón Tây Môn Khánh vào, giúp thay mũ áo, thấy Tây Môn Khánh say nhiều nên không dám hỏi gì. Tây Môn Khánh quài tay ra sau đấm lưng rồi hỏi:

- Ta say mà mệt quá, nàng dọn giường cho ta ngủ mau.

Kim Liên đưa vào giường, Tây Môn Khánh mệt nhọc thiếp đi, lay mãi không tỉnh. Kim Liên hoảng sợ, vừa lay vừa hỏi:

- Thuốc của hòa thượng cho bữa nọ đâu, sao không lấy ra uống?

Lay mãi, Tây Môn Khánh mới mở mắt bảo:

- Lạ quá nhỉ, mệt muốn chết mà không để cho người ta ngủ. Thuốc với men gì, thuốc của hòa thượng đâu có phải là tiên đan, uống vào chẳng ăn thua gì đâu. Hình như là còn để ở cái hộp gấm trong tủ ấy.

Kim Liên lẳng lẳng vào mở tủ, lấy hộp gấm, mở ra thấy thuốc trường sinh bất lão của vị hòa thượng cho lúc trước chỉ còn ba bốn hoàn. Kim Liên chẳng biết ắt giáp gì, sai hâm rượu, còn bao nhiêu thuốc lấy ra hết, nâng Tây Môn Khánh dậy cho uống. Tây Môn Khánh say mềm, cứ nhắm mắt mà uống. Nào ngờ, đang say sưa mệt nhọc, uống thuốc xong, tự nhiên thấy thân thể rạo rục nóng ran, Tây Môn Khánh liền ôm Kim Liên mà vui cuộc mây mưa. Ngay sau đó, nguyên khí đã kiệt, Tây Môn Khánh thiêm thiếp mê man, rồi từ hạ bộ máu tươi chảy ra ướt cả giường, Kim Liên hoảng quá, đốt đèn lay gọi. Lay gọi mãi, Tây Môn Khánh cũng không tỉnh, Kim Liên càng hoảng, la lớn lên:

- Chàng ơi, sao thế này? Chàng thấy trong người thế nào?

Lát sau Tây Môn Khánh hơi cựa mình nói:

- Đầu tôi nhức như búa bổ, mắt hoa lên chẳng thấy gì, mình mẩy thì đau đớn lắm.

Nói xong lại mê man như cũ.

Nghĩ cho kỹ, tình lực con người thì có hạn, mà sắc dục lại vô cùng thì tránh sao được nguy hại, thị dục càng nhiều thì sinh cơ phải kém. Tây Môn Khánh cũng chỉ vì tham dâm lạc sắc mà thành ra nông nổi đó, thân thể cũng chỉ như ngọn đèn cạn dầu mà thôi. Thật là:

Yếu điều giải nhân phân liễu bỏ.

Tay không cũng giết được ngu phu.

Chẳng cần gươm giáo, không đao kiếm.

Cũng khiến anh hùng cốt tủy khô.

Sáng sớm hôm sau, Tây Môn Khánh tỉnh dậy, vô cùng mệt mỏi nhưng cũng gương đứng chải đầu. Nhưng tự nhiên thấy mặt mày tối sầm, lão đảo suýt ngã, may có Xuân Mai chạy tới kịp, dìu vào ngồi trên tràng kỷ. Ngồi một lúc mới hơi tỉnh, Kim Liên sợ lắm, hỏi:

- Chàng thấy trong người thế nào? Sợ là chàng bị suy nhược. Có ăn gì không cho khỏe, để tôi bảo nó lấy.

Nói xong sai Thu Cúc đem cháo tới. Thu Cúc xuống nhà bếp hỏi Tuyết Nga:

- Cháo của gia gia đã có chưa?

Đoạn kể bệnh tình đêm qua của Tây Môn Khánh, sau đó nói tiếp:

- Sáng nay gia gia ngủ dậy, không hiểu sao lại lão đảo suýt ngã, bây giờ Ngũ nương bảo lấy cháo gia gia ăn cho khỏe.

Không ngờ Tiểu Ngọc cũng đang ở nhà bếp, nghe vậy vội lên thượng phòng thưa với Nguyệt nương. Nguyệt nương cho gọi ngay Thu Cúc tới hỏi đầu đuôi. Thu Cúc cứ sự thực thưa lại đầy đủ, Nguyệt nương nghe xong hồn phi phách tán, vội bảo gia nhân mau nấu cháo, rồi tức tốc xuống phòng Kim Liên, thấy Tây Môn Khánh đang ngồi dựa vào thành ghế, mặt mày xanh xao hốc hác thì hỏi:

- Chàng thấy trong người thế nào? Nghe nói chàng xây xẩm mặt mày phải không?

Tây Môn Khánh đáp:

- Tôi cũng không hiểu sao tự nhiên mặt mũi lại tối tăm xây xẩm như vậy.

Kim Liên nói:

- Cũng may là tôi và Xuân Mai chạy tới đỡ kịp chứ không thì ngã nặng rồi.

Nguyệt nương bảo:

- Có lẽ đêm qua về nhà khuya quá, rượu say rồi gặp gió lạnh chứ gì.

Kim Liên nói:

- Đêm qua chẳng biết uống rượu ở đâu mà mãi thật khuya mới về.

Nguyệt nương bảo:

- Hôm qua thì uống rượu với Nhị cữu ở ngoài tiệm.

Kim Liên bảo:

- Uống rượu với Nhị cữu sao lại về khuya như thế được.

Đoạn quay lại bảo Tây Môn Khánh:

- Từ rày chàng cũng nên bớt rượu chè với những người đó đi.

Nguyệt nương nghe vậy bực lắm, muốn mắng cho Kim Liên mấy câu, nhưng không muốn làm Tây Môn Khánh phiền lòng nên đành nhịn.

Lát sau Tuyết Nga cho người tới gọi Xuân Mai bưng cháo.

Xuân Mai bưng cháo lên, Tây Môn Khánh chỉ húp được vài thìa rồi đặt bát cháo xuống bàn. Nguyệt nương bảo:

- Chàng thấy trong người thế nào?

Tây Môn Khánh đáp:

- Chắc không sao đâu, chỉ hơi mệt mỏi, lười ăn uống hoạt động mà thôi.

Nguyệt nương bảo:

- Hôm nay chàng ở nhà nghỉ ngơi đi, đừng ra nha môn làm việc nữa.

Tây Môn Khánh đáp:

- Ừ, tôi không đi đâu, ngồi đây một lát cho khỏe rồi tôi lên đại sảnh bảo Kính Tế nó viết thiệp, ngày mười lăm này mời Chu Thủ bị và Kinh Thống chế cùng các quan tới dự tiệc Nguyên tiêu.

Nguyệt nương nói:

- Để tôi bảo nó đem sữa và lấy thuốc cho chàng uống. Chắc là mấy hôm nay chàng vất vả mệt nhọc nên mới sinh ra thế.

Nguyệt nương đâu biết là đêm qua Kim Liên cho Tây Môn Khánh uống một lúc mấy viên thuốc của vị hòa thượng, rồi truy hoan quá độ nên mới xảy ra tình trạng hôm nay. Còn Tây Môn Khánh thì đêm qua mê man, chẳng nhớ gì. Nguyệt nương bảo Xuân Mai sang nói Như Ý vắt sữa vào chung, lại sai Tiểu Ngọc lên lấy thuốc của Nhiệm Y quan xuống cho Tây Môn Khánh uống thuốc với sữa người.

Tây Môn Khánh uống thuốc xong, cùng Nguyệt nương trở lên đại sảnh. Xuân Mai đi theo. Nhưng vừa ra khỏi hoa viên thì Tây Môn Khánh lại xây xẩm mặt mày, lão đảo suýt ngã, Xuân Mai và Nguyệt nương vội dìu đi.

Nguyệt nương bảo:

- Theo tôi thì chàng nên nghỉ ngơi hoàn toàn trong vài ngày cho khỏe, đừng đi đâu, đừng lo nghĩ gì mới được. Chàng muốn ăn gì không? Để tôi tự tay làm cho chàng ăn.

Tây Môn Khánh đáp:

- Tôi chẳng muốn ăn uống gì cả, không hiểu sao đau lưng quá.

Về tới hậu phòng, Kim Liên cũng vào theo. Nguyệt nương hỏi:

- Đêm qua gia gia về có say lắm không? Có uống thêm rượu cùng muội muội không? Hai người có... có làm gì không?

Kim Liên nghe hỏi giận lắm, im lặng một hồi rồi mới đáp:

- Trời ơi. Đại nương còn phải hỏi, gia gia về là đã ngoài canh ba rồi, chẳng biết uống rượu ở đâu mà say mềm, chẳng biết trời đất gì nữa, bảo tôi dọn giường ngủ, vào tới giường là lăn ra ngủ như chết. Rồi chẳng hiểu sao sáng nay dậy thì như vậy đó. Chứ có chuyện gì khác đâu. Chẳng biết nhà này có đũa trời đánh thánh đám nào đó nói gì mà Đại nương lại hỏi tôi như vậy.

Nguyệt nương không nói gì, chỉ cho gọi Đại An và Cẩm Đồng vào hỏi:

- Đêm qua gia gia uống rượu ở đâu? Hai đứa bay phải nói thật, nếu gian dối điều gì thì đừng trách ta.

Đại An thưa:

- Cả chiều tối hôm qua thì gia gia chỉ uống rượu với Nhị cữu ngoài tiệm chứ không đi đâu cả.

Nguyệt nương lại tức tốc cho gọi Ngô Nhị cữu tới hỏi. Nhị cữu đáp:

- Dượng chỉ ngồi với tôi và Bôn Tứ một lúc rồi đi nơi khác.

Nguyệt nương nghe xong dùng dùng nổi giận, tiễn Nhị cữu ra rồi gọi Đại An, Cầm Đông vào chửi mắng cho một trận nên thân, lại định đánh đòn. Đại An hoảng quá, vội nói:

- Xin Đại nương bớt giận, để chúng tôi xin thưa. Đêm qua gia gia uống rượu tại nhà vợ Hàn ĐạoQuốc.

Kim Liên nói ngay:

- Đó, Đại nương thấy không, chưa gì Đại nương đã hạch hỏi nghi ngờ tôi. Bây giờ thì rành rành ra rồi đấy.

Đoạn nói tiếp:

- Đại nương phải hỏi hai thằng khốn này là hôm nọ chúng mình tới nhà Hà Thiên hộ dự tiệc, gia gia cũng mãi tới đêm mới về, để xem hai thằng chết đâm này nó nói gia gia đi đâu. Chẳng lẽ đi chúc tết người ta mà chúc tới đêm hay sao.

Cầm Đông mở miệng định nói, nhưng Đại An biết là Cầm Đông nhất gan, thế nào cũng nói thật, biết là không giấu được, vội cướp lời, kể hết chuyện Tây Môn Khánh tư thông với Lâm thái thái.

Nguyệt nương nghe xong ngẩn người, lát sau mới nói:

- Hèn gì gia gia bảo ta đưa thiệp mời Lâm thái thái dự tiệc tại nhà, ta nói là có quen biết gì Lâm thái thái mà mời, nhưng gia gia cứ bắt mời cho bằng được. Thì ra con mụ già không nên nét đó đã tư thông với gia gia. Tối đây thì ăn mặc diêm dúa, son phấn trát trông mà khiếp.

Ngọc Lâu ngồi bên nói:

- Con trai đã trưởng thành, có vợ rồi mà bà mẹ còn làm những chuyện đâm bôn như thế, thật không sao hiểu nổi.

Kim Liên bảo:

- Con giặc cái già đâm đó thì còn biết liêm sỉ là gì.

Nguyệt nương nói:

- Tôi thì cứ nghĩ là mời thì mời chứ con mụ đó đâu có tới, vậy mà nó vẫn dám vác mặt tới.

Kim Liên bảo:

- Bây giờ thì Đại nương mới thấy, trước kia Đại nương cứ bảo là tại sao tôi chửi mắng con đâm phụ vợ thằng Hàn ĐạoQuốc. Tôi biết rõ ràng, nhưng nói với Đại nương thì Đại nương đâu có tin. Đại nương tưởng rằng không có những chuyện khốn nạn đó hay sao?

Nguyệt nương bảo:

- Còn vợ thằng Vương Tam nữa, muội muội cũng bảo nó là đâm phụ, nhưng nó lại bảo muội muội hồi nhỏ ở cho gia đình nó.

Kim Liên mặt đỏ bừng, vừa thẹn vừa giận, nói:

- Con đâm phụ khốn kiếp, con đâm phụ trăm thằng, tôi ở cho nhà nó bao giờ, chỉ có bà dì tôi lúc trước ở sát cạnh nhà nó mà thôi. Lúc nhỏ tôi ở với bà dì, nên thường qua hoa viên nhà nó chơi đùa, chứ ai đi ở cho nhà nó mà nó dám nói. Tôi có biết nó là ai đâu. Thật loài đâm phụ nghiệt súc ăn nói gớm quá.

Nguyệt nương bảo:

- Bây giờ muội muội mới thấy lời nói lợi hại là thế nào. Người ta nói xấu muội muội thì muội muội mắng người ta hay lắm...

Nói tới đây, Nguyệt nương bỏ lửng. Kim Liên cúi gằm mặt im lặng.

Nguyệt nương đứng dậy định ra ngoài bảo Tuyết Nga nấu cháo cho Tây Môn Khánh ăn, nhưng vừa ra tới ngoài thì thấy Bình An từ cổng chạy vào, có vẻ định vào hoa viên, Nguyệt nương bèn gọi lại hỏi:

- Người định đi đâu vậy, có chuyện gì mà vội vã thế?

Bình An đứng lại đáp:

- Lý Minh nói là đã gọi bốn ca nữ rồi, nhưng tới hỏi lại là bữa tiệc ngày rằm này có thành không. Tôi trả lời là thành thì không biết, nhưng bây giờ chưa thấy gia gia cho đem thiệp đi mời. Lý Minh nói là vào hỏi lại gia gia dùm.

Nguyệt nương bảo:

- Thằng ngu, gia gia như vậy mà còn tiệc với tùng gì nữa. Mà không biết đuổi nó về, lại còn vào đây hỏi hay sao?

Bình An vội quay ra cổng. Nguyệt nương dặn Tuyết Nga nấu cháo rồi vào thư phòng, nói với chồng:

- Lý Minh tối hỏi về bữa tiệc ngày rằm, tôi nói là dời lại ngày khác rồi cho nó về rồi.

Tây Môn Khánh gật đầu không nói gì.

Qua đêm, sáng hôm sau Tây Môn Khánh thấy lưng đau dữ dội, đầu nặng tai ù mắt hoa, tiểu tiện đau như muôn ngàn lưỡi dao cắt, nước tiểu lại lờ đờ có máu, mỗi lần tiểu tiện là cả một cực hình.

Trong khi đó quân hầu vẫn chuẩn bị ngựa để đợi Tây Môn Khánh ra nha môn làm việc. Tây Môn Khánh tưởng là có thể ra nha môn được, không ngờ bệnh thêm nặng không thể đi nổi. Nguyệt nương bảo:

- Theo tôi thì chàng nên viết cho Hà Thiên hộ ít chữ dặn công việc rồi ở nhà vài hôm mà điều trị cho lành đã. Rồi cũng bảo chúng nó mời Nhiệm Y quan tới xem bệnh cho thuốc, chàng suy nhược như thế này mà không thuốc men rồi làm sao.

Tây Môn Khánh ngượng vì căn bệnh của mình nên không chịu mời lang y, chỉ nói:

- Không sao đâu, tôi nghỉ ngơi một hai ngày là khỏi, để bảo chúng nó đem ít chữ ra nha môn.

Nhưng nói xong, lại nằm xuống mê man mà ngủ.

Bá Tước nghe tin Tây Môn Khánh lâm bệnh vội tới thăm. Tối nói. Bá Tước vội chào rồi nói:

- Hôm nọ còn quấy quả đại ca trong tiệc, không ngờ hôm nay đại ca khó ở, thảo nào không thấy đại ca tới mừng sinh nhật Hoa Đại cữu.

Tây Môn Khánh đáp:

- Tôi khỏe thì cũng đi, nhưng không hiểu sao một mỗi lưỡi biếng quá.

Bá Tước hỏi:

- Đại ca thấy trong người thế nào?

Tây Môn Khánh đáp:

- Chẳng có gì cả, chỉ thấy đầu nặng, mắt hoa, chân tay rã rời, không đứng lên nổi, lưng lại đau lắm, sợ là năm xưa bị ngã nặng, bây giờ trở thành nội thương chẳng.

Bá Tước nói:

- Tôi thấy đại ca xanh xao hộc hắc lắm, đã thỉnh lang y tới coi chưa?

Tây Môn Khánh đáp:

- Tiện nội cũng vừa bảo là để mời Nhiệm Y quan tới coi mạch cho thuốc, nhưng tôi bảo là có bệnh tật gì đâu, nghỉ ngơi vài ngày là khỏi, chẳng cần mời gọi làm gì.

Bá Tước bảo:

- Đại ca dạy như vậy là sai rồi, phải mời Nhiệm Y quan lại coi xem thế nào, rồi thuốc men thì mới khỏi được chứ. Nhân lúc khí hậu đang thay đổi thế này, cũng nhiều người bệnh lắm. Hôm qua thỉnh linh gặp Lý Minh, nó nói là mới đầu đại ca định soạn tiệc khoản đãi các quan, nhưng vì khó ở nên dời lại ngày khác. Tôi nghe nói hoảng lên, vội tới thăm đại ca ngay đây.

Tây Môn Khánh nói:

- Hôm nay tôi cũng không ra nha môn làm việc được, phải bảo chúng nó treo hạ bài mà nghỉ.

Bá Tước nói:

- Đại ca nghỉ ngơi ở nhà cho khỏe là phải lắm.

Gia nhân đem trà tới, Bá Tước uống trà xong nói:

- Thôi, tôi về nhé, sẽ tới thăm đại ca sau. Nghe nói là Quế Thư và Ngân Thư cũng đang rủ nhau tới thăm đại ca đó.

Tây Môn Khánh bảo:

- Nhị ca ở lại dùng cơm đã.

Bá Tước đáp:

- Thôi, tôi không ăn đâu.

Nói xong vội chào mà về.

Không hiểu nghĩ sao, Tây Môn Khánh lại sai gia nhân mời Nhiệm Y quan tới.

Nhiệm Y quan tới chẩn mạch xong nói:

- Bệnh này của lão gia là hư hỏa bốc lên mà thận thì kiệt quệ nên không trấn áp được, bây giờ phải dùng thuốc bổ dương mới khỏi.

Nói xong cáo từ về làm thuốc. Tây Môn Khánh sai gói năm tiền, cho gia nhân đem tới nhà Nhiệm Y quan lấy thuốc.